

tionsforanstaltningerne i medfør af denne traktat. Det lykkedes imidlertid ikke at færdigforhandle et sådant regime for luftinspektion. Da Sovjetunionen umiddelbart før CFE-traktatens undertegnelse flyttede betydelige mængder af militært materiel uden for CFE-traktatens anvendelsesområde (til områder øst for Ural), blev indgåelsen af en Open Skies-aftale oprioriteret på vestlig side. Alliancen nåede til enighed om at tilbyde indrømmelser bl.a. med hensyn til adgang til indsamlede data og med hensyn til anvendelse af sovjetiske fly under overflyvninger. Imidlertid fastholdt Sovjetunionen sit – set med vestlige øjne – uacceptable ønske om lukkede områder, lave kvoter, mindre effektive sensorer, samt ønske om adgang til overflyvning af deltagerlandes (USA's) baser i tredjelande.

Efter det mislykkede kup i Sovjetunionen i august 1991 ændredes disse positioner, og mod slutningen af 1991 blev det klart, at det ville være muligt at nå målet om afslutning af Open Skies-forhandlingerne op til CSCE-opfølgningsmødet i Helsingfors. Delegationen fra Moskva kunne således nu acceptere, at regimet skulle give mulighed for overflyvning af hele territoriet. Som svar herpå blev der fra vestlig side givet indrømmelser med hensyn til kvoter og sensorer. Efter en pause i tiden omkring Sovjetunionens formelle opløsning (31. december 1991) blev forhandlingerne genoptaget i januar 1992. Den Russiske Føderation indtog fra starten det tidligere Sovjetunionens plads ved forhandlingsbordet, og kort tid efter mødte repræsentanter for Hviderusland og Ukraine frem som fulde deltagere i forhandlingerne.

I den afsluttende forhandlingsfase op til CSCE-opfølgningsmødet i Helsingfors var forhandlingerne præget af bred politisk vilje til at nå til enighed om den endelige traktattekst. En lang række tekniske problemer blev afklaret, og der blev gjort fremskridt hen imod løsningen af de væsentlige spørgsmål om fordeling af udgifter, udvælgelse af sensorer og disses parametre, antal overflyvninger pr. deltagerstat samt om mulighederne for udvidelse af deltagerkredsen i Open Skies-regimet til at omfatte alle CSCE's deltagerstater.

II Traktaten og dens bilag

1. Traktaten og dens indhold

Traktaten består af nitten artikler med tilhørende bilag og underbilag indeholdende bestemmelser af overvejende teknisk karakter.

Traktatens første artikler I til VIII fastsætter regler for tildeling af aktive og passive overflyvningskvoter, for godkendelse af sensorer, for udvælgelse af fly og

for overflyvningers forberedelse og faktiske gennemførelse.

Artikel IX giver regler for de forskellige sensorers registrering af data og den efterfølgende behandling af disse data.

I henhold til artikel X oprettes en rådgivende kommission til at overvåge og vejlede ved traktatens gennemførelse, herunder omfordeling af overflyvningskvoter.

De resterende artikler XI til XIX indeholder procedurebestemmelser, herunder Traktatens ikrafttræden og andre staters indtræden som traktatdeltagere.

2. Overflyvningskvoter

Hvad angår antallet af overflyvningskvoter, er den første fordeling af antallet af aktive overflyvninger mellem parterne fastsat i bilag A. Denne fordeling er resultatet af et kompromis, hvor alle parter for den indledende fase frem til 31. december 1994 (under forudsætning af at Traktaten træder i kraft i løbet af 1993) blev tildelt mindre kvoter end oprindeligt ønsket. Årsagen hertil var for det første, at de øvrige deltagerstaters ønsker om overflyvning af russisk territorium langt oversteg den for Rusland fastsatte passive kvote, og for det andet, at der var en generel tendens blandt deltagerstaterne til kun at acceptere ganske få overflyvninger over eget territorium.

I den indledende fase vil Danmark maksimalt kunne gennemføre fire årlige, aktive observationsflyvninger. Ved den første fordeling er to fastsat til overflyvninger over henholdsvis Polen og Rusland/Hviderusland (Rusland og Hviderusland har, jvf. nedenfor pkt. 3, indgået et samarbejde om Open Skies). Rusland/Hviderusland er tildelt adgang til at foretage to årlige observationsflyvninger over Danmark (inklusive Grønland og Færøerne). Efter den indledende fase vil Danmark have mulighed for at foretage op til seks aktive observationsflyvninger om året og vil tilsvarende være forpligtet til at modtage op til seks observationsflyvninger.

Traktatens gennemførelse forudsætter en national dansk modtagekapacitet til at varetage traktatens forpligtelser i forbindelse med andre parters observationsflyvninger over Danmark. Dette er på linie med den tilsvarende modtageorganisation i forbindelse med CFE-traktaten og Wien-dokumentet om sikkerheds- og tillidsskabende foranstaltninger. De regler og vilkår, som skal følges, har som udgangspunkt ICAO's internationale flyvebestemmelser. Der forudses ingen nævneværdige omkostninger forbundet med oprettelse eller opretholdelse af denne nationale modtagekapacitet. Opgaven vil blive varetaget i et